

РЕШЕНИЕ

№ 1275

гр. Пловдив, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана Ил. Димитрова

при участието на секретаря Мария Ив. Пеева
като разгледа докладваното от Мариана Ил. Димитрова Гражданско дело № 20235300100849 по описа за 2023 година

Съдът е сезиран с искова молба, подадена от А. Д. П., с ЕГН: ***** и адрес: гр. *****, чрез адв. С. М. против "ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1766, р-н Витоша, ул. „Околовръстен път“ № 260.

В исковата молба се твърди, че през 2012г. е образувано заповедно производство пред Районен съд – Пловдив, по заявление на ответника, въз основа на което е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК срещу А. Д. П., за следните суми: 40 823,88 лева, представляваща главница по договор за кредит за извършване на ремонт – подобрения на недвижим имот № *****г.; 2171,24 лв. – лихва за периода от 27.09.2011г. до 20.04.2012г. и законна лихва считано от 23.04.2012г. По ч. гр. дело № 6219/2012г. по описа на ПРС е издадена втора заповед по чл. 417 от ГПК за следните суми: 118 536,60 лева – главница по договор за кредит от 24.01.2006г., допълнителни споразумения към него от 06.04.2007г., 24.04.2007г. и 13.12.2011г.; 3541,16 лв. – лихва от 10.01.2012г. до 20.04.2012г., ведно със законна лихва от 23.04.2012г. Въз основа на двете заповедни производства и издадените изпълнителни листове било образувано

изпълнително дело № ***** г. за принудително събиране на вземанията. Кредиторът се е присъединил и към друго изпълнително дело срещу ищцата, образувано при *****, в хода на което е събрана и преведена по ИД № **** сума, с която са погасени част от вземанията по цитираното изпълнително дело, а именно: сумата от 118 536,60 лв. главница по договор за кредит от 24.01.2006г., допълнително споразумение към него, лихви, такси и разноски по изпълнението.

Към датата на предявяване на исковата молба в съда, по ИД **** е останала непогасена главница в размер на 40 823,88 лв., която ищецът намира за погасена по давност. Твърденията се обосновават с обстоятелството, че след 09.05.2017г. – датата, на която за последен път е удържана сума от трудовото възнаграждение на ищцата за погасяване на задължението, до 09.05.2022г. не са извършвани действия по принудително изпълнение, поради което вземането се явява погасено по давност. Сочи се, че делото е прекратено поради настъпила перемпция на 09.05.2019г. С оглед горното се оспорва дължимостта на посочените суми.

Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ищцата не дължи на ответната банка сумата от 40 823,88 лева, представляваща главница по договор за кредит № ***** г., за което е издаден изпълнителен лист по ч.гр.дело № 6216 по описа на ПРС за 2012г. и е образувано ИД № ****.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответника. Ответникът заявява, че предявеният иск е допустим и основателен, тъй като възможността за принудително събиране на вземането е погасена по давност. Ответното дружество признава иска, поради което счита, че не е станало повод за завеждане на настоящото производство, съответно не дължи разноски.

От фактическа страна в процеса се установи следното:

По делото е представено копие от изпълнително дело № *****, от което се установява следното: делото е образувано по молба на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, подадена на 18.02.2013г. срещу длъжниците Д. П. и А. П.. Към молбата са представени заповеди за изпълнение на парично задължение от 04.06.2012г. и от 24.04.2012г. и изпълнителен лист от 07.06.2012г. и 25.04.2012г., издадени от Пловдивски районен съд. С преведена сума в размер

на 143 517,37лв. от 30.08.2013г. е погасено вземането на вискателя по изпълнителен лист от 25.04.2012г. Сумата е била преведена от ****, при която е било образувано изпълнително дело срещу същите длъжници и е осъществена публична продажба на притежаван от тях недвижим имот, а кредиторът „Юробанк“ е бил присъединен вискател. От ***** са постъпвали и други суми - по повод изпълнение на наложена обезпечителна мярка – заповед на банкови сметки, като за погасяване на вземането в полза на кредитора са били изплатени суми, като преводите са осъществявани на 30.10.2014г., 27.07.2015г., 27.11.2015г., 28.01.2016г., 31.03.2016г., 05.08.2016г., 09.05.2017г.

При така установените фактически обстоятелства съдът направи следните правни изводи:

Предявен е иск по чл. 439 от ГПК. Според цитираната разпоредба, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, като основава иска си само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, какъвто представлява фактът на изтичане на предвидената в закона погасителна давност.

В т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

С цитираното тълкувателно решение се преурежда въпросът за спирането и прекъсване на давността по време на висящ изпълнителен процес, разрешен в Постановление № 3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Прекъсването на погасителната давност е поставено в зависимост от активността на кредитора, който цели да получи удовлетворяване на вземането си.

Следва да се отбележи, че предвидените в чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и в чл. 110 от ЗЗД срокове, са независими един от друг, макар в голяма част от случаите да са свързани с настъпването на едни и същи юридически факти. В

конкретния случай, последните валидни изпълнителни действия, извършени срещу ищцата, са от дата 07.03.2017г., когато по изпълнителното дело на ***** е постъпил последния превод от ****. След тази дата, срещу длъжницата не са извършвани други изпълнителни действия, поради което перемпцията е настъпила на 07.03.2019г. Това е така, тъй като през този период вискателят не е проявил активност и не е поискал извършването на каквито и да било изпълнителни действия, а приложените изпълнителни способности не са проявявали своето действие. Доколкото прекратяването на делото настъпва по право, то липсата на издаден акт от съдебния изпълнител, не е основание да се приеме, че изпълнителното дело е продължило да бъде висящо.

По отношение на въпроса за изтичане на погасителната давност, съдът намира следното:

С цитираното по-горе тълкувателно решение е преуреден въпросът относно приложението на института за погасителната давност в рамките на изпълнителния процес, поради което съдът намира, че началната дата, от която следва да тече погасителната давност, е приемането на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК. След приемане на тълкувателното решение са постъпили няколко превода, наредени от ***** в изпълнение на наложени запори срещу А. П., последният от които е на 07.03.2017г. (която датата съдът намира за правилна, независимо, че разпореждането на съдебния изпълнител и плащането към вискателя са от други дати – съответно от 19.04.2017г. и 09.05.2017г.). Поради това, вземането е погасено по давност през м. май 2022г. (като в случая съдът е отчел, че давността в е 5-годишна, а за периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. давностни срокове не текат на основание чл. 3, т. 2 от ЗАКОН за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците (Загл. изм. - ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Искът е предявен през м. март 2023г., поради което се явява основателен и следва да се уважи.

Тъй като по делото е осъществено безплатно процесуално представителство, видно от представен договор за правна помощ от 26.09.2023г., сключен между ищцата и адв. С. М., в негова полза следва да се

присъди адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, като съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в действащата към момента на сключване на договорите за правна помощ редакция, адвокатското възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело възлиза на сумата от 3915,91 лв. Други разноски не са сторени от страните.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, в полза на бюджета на съда следва да бъдат присъдени разноските в производството, изразяващи се в дължима държавна такса за разглеждане на делото, която според материалния интерес следва да се определи на сумата от 1632,96 лв.

По изложените съображения, Окръжен съд Пловдив

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че А. Д. П., с ЕГН: ***** и адрес: гр. ***** **НЕ ДЪЛЖИ** на "ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1766, р-н Витоша, ул. „Околовръстен път“ № 260 сумата от **40 823,88 лева (четиридесет хиляди осемстотин двадесет и три лева и осемдесет и осем ст.)**, представляваща главница по договор за кредит № *****г., за което е издаден изпълнителен лист по ч.гр.дело № 6216 по описа на ПРС за 2012г. и е образувано ИД № *****.

ОСЪЖДА "ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1766, р-н Витоша, ул. „Околовръстен път“ № 260 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. С. Н. М., с л. № *****, **СУМАТА ОТ 3915,91 лв. (три хиляди деветстотин и петнадесет лева и деветдесет и една ст.)**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено по делото безплатно процесуално представителство на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1766, р-н Витоша, ул. „Околовръстен път“ № 260 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт чрез Окръжен съд - Пловдив **СУМАТА ОТ 1632,96 лв. (хиляда**

шестстотин тридесет и два лева и деветдесет и шест ст.), представляващи държавна такса по гр. дело № 849 по описа на съда за 2023 г., XV-ти граждански състав.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Апелативен съд – Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____